

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 502.—10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ—1886. ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 32.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΑ'—ΑΡΙΘ. 554

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΗΣΟΙ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΙΠΩΝ.—ΧΑΛΚΗ.
ΔΟΥΒΡΟΦΕΚΗΣ Διήγημα Α. Πούσκιν.—Μετάφρ. ἐκ
τοῦ ῥωσικοῦ.
ΟΙ ΗΓΕΤΑΙ. (Ἐκ τοῦ συγγράμματος «**Ἡ κοινωνία**
τοῦ Λονδίνου».)
ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;
ΓΕΦΗΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Τὴν παρελθούσαν τρίτην ἀπεβίωσαν ὁ ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ διαπρεπῆς βοτανικός καὶ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεόδωρος Ὀρφανίδης. Ἐν Σμύρνῃ γεννηθεὶς περὶ τὸ 1817 ἤκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει, εἶτα δὲ ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς του ἐν Ναυπλίῳ καὶ Ἀθήναις. Κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἐξέδιδεν ἐνταῦθα τὸν «**Τοξότην**» ἔμμετρον σατυρικὴν ἐφημερίδα, ὃ τότε δὲ πρωθυπουργὸς Κωλέττης ἐκτιμῆσας τὰ ἔξοχα τοῦ Ὀρφανίδου προσόντα ἐπέμψεν αὐτὸν ὑπότροπον πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του εἰς Ἑσπερίαν. Ὁ Ὁ. Ὀρφανίδης σπουδᾶσας βοτανικὴν διωρίσθη τῷ 1850 καθηγητῆς ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετὰ ζήλου δ' ἠσχολήθη εἰς τὴν βοτανικὴν ἐξερεύνησιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀνακάλυψιν πλείστων ἀγνωστων φυτῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ἐξετιμᾶτο δὲ μεγάλως ὑπὸ τῶν εὐρωπαίων ἐπιστημόνων, καὶ ὁ μέγας βοτανικός Ἐδμόνδος Βοσσε θερμοῦς ἐπήνεσεν αὐτὸν ἐν τῷ προλόγῳ τῆς «**Ἑλληνικῆς Φλωρίδος**». Ὡς ποιητὴς διέπρεψεν ὁ Ὀρφανίδης ποιήσας τὸν *Πύργον τῆς Πέτρας*, τὴν *Χίον Δούλην*, τὸν *Ἅγιον Μητῶν* καὶ τὴν *Τίρι-Λίρι*, λυρικοποικίμα ποιήματα, τὰ μὲν πρῶτα δραματικὰ τὸ δὲ τελευταῖον σατυρικόν, οἷς βραβευθεὶς ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1855 καὶ τοῦ 1858. Πλὴν τῶν ἐπιπλόντων ποιημάτων ὁ Ὀρφανίδης ἐποίησε καὶ λυρικά διακριτόμενα ἐπὶ περιπαθεῖα καὶ χάριτι, ἀφῆκε δὲ ἀνέκδοτον καὶ σατυρικὸν ἔπος τὸν *Ἰώταν* θεωρούμενον ὡς εὐφύεστατον ἔργον. Ὁ Ὀρφανίδης ἤγαπα θερμοῦς τὴν βοτανικὴν καὶ τὴν ποίησιν, ἐπαρκῶς δὲ χαρακτηρίζει: τὸν ἄνδρα ἢ ἐπομένη ὁμολογία του: «**Δύο θεότητες λατρεύω μόνον, εἴτε ὡς ἐρημίτης ἔγκλειστος ἐν τῇ οἰκίᾳ μου μόνω, εἴτε τὰ ὑψηλὰ τῆς πατρίδος μετὰ καὶ ἔνδοξα ὄρη περιηγούμενος**» τὴν «**Βοτανικὴν ἐπιστήμην**» καὶ τὴν «**ποίησιν**».

— Προσεχῶς ἀναχωρεῖ ὁ κ. Ἄντ. Μηλιαράκης εἰς περιόδιον ἀνά τοὺς νομούς Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, οὗς προτίθεται ἀνα περιγράψαι συνεχίζων τὸ γεωγραφικὸν ἔργον του.

— Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπέστατα ἐν Ἀιδελέβερῃ ἡ πεντακοσιοστὴ ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως του ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ Πανεπιστημίου. Πᾶντα σχεδὸν τὰ εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια καὶ αἱ ἀκαδημίαι ἐπέμψαν ἀντιπροσώπους, ἀπανταχθὲν δὲ πέμπονται ὑπὸ παλαιῶν ποιητῶν τῆς Ἀιδελέβερῃς εἰσοφοραὶ, ὅπως δι' αὐτῶν προσερχθῆ τιμητικὸν τι δῶρον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ὁ Πάπας ἐπέμψεν ἀντιπρόσωπὸν του εἰς τὴν ἑορτήν τὸν υἱὸν τοῦ βιβλιοφύλακος τοῦ ἑλληνικοῦ τμήματος τῆς Βατικανῆς βιβλιοθήκης Ἐρρίκον Στέβενσον, κομιζόμενον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον δῶρον ἀετιολογώτατον, πολυτελεῖ καὶ καλλιτεχνικωτάτην ἐκδοσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του φιλοπονηθέντος κα-

ταλόγου τῶν χειρογράφων καὶ βιβλίων, ὅσα πρὸ δύο καὶ ἡμίσεος αἰῶνος εὐύλησεν ἐν Ἀιδελέβερῃ ὁ Τίλλυ, ἄσπερ ἐδωρήσατο τῷ Πάπᾳ Γρηγορίῳ τῷ ΙΕ' ὁ δούτὸς Μὰτ τῆς Βαυαρίας. Τὰ χειρογράφα ταῦτα καὶ βιβλία, ὀκτακισχίλια περίπου τὸν ἀριθμὸν, εἶνε ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ, ἀποτελοῦσι δὲ ἴδιον τμήμα τῆς Βατικανῆς βιβλιοθήκης, τὴν Παλατινὴν βιβλιοθήκην.

— Κατὰ τὸ βόρειον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως, οὐχὶ μακρὰν τῶν Προπυλαίων, ἀνεκαλύφθη ἀρχαία κλίμαξ, ἀποτελουμένη ἐξ 23 βελώνων, ἐν τῷ βράχῳ λελατευμένων, καὶ ἄγουσα εἰς θύραν κειμένην ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πλάγου. Οἱ τοῖχοι οἱ ἐκατέρωθεν τῆς κλίμακος, εἶνε ὠκοδομημένοι κατὰ τὸ ἰσοδομικὸν σύστημα, ἡ θύρα δὲ εἶχε εἰς τὰ ἄνω δύο τοσοῖδεις σχῆμα, εἶχε δηλαδὴ τὸ σχῆμα ἐκεῖνο ὅπερ ἀπαντᾷ συνήθως ἐν τοῖς οἰκοδομήμασι τῆς προελληνικῆς ἐποχῆς· κατὰ τὸν μεσαιῶνα δὲ, ἀχρηστὸς πλέον οὖσα, ἐκλείσθη διὰ κοινῶν λίθων καὶ ἀσέβητου. Διὰ τῆς ἀνακαλυφθείσης κλίμακος κατήρχοντο, ὡς φαίνεται, αἱ Ἀρρηφόροι εἰς τὴν πόλιν καὶ δι' αὐτῆς ἀνήλθον Ἰσως οἱ Πέρσαι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἦτο δ' αὕτη εἰς τὸ *Ἰερόν τῆς Ἀγαθῆς*, οὐτινος ἢ ἀνακάλυψις νῦν εἶναι εὐκόλος, ἀφ' οὗ μετακομισθῶσι τὰ ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν βρισθέντα ἐκτὸς τῆς Ἀκροπόλεως χώματα, καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸ *Ἀνάκειον*. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη παρέχει ἀφορμὴν πρὸς σπουδαίας τοπογραφικὰς μελέτας.

— Ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε ὀριστικῶς δι' ὑπουργικοῦ *τεσκερῆ* τὴν συγκρότησιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου, ὅπερ εἶχε συγκαλέσει ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ αὐτοῖσι Ἑλληνικοῖς φιλολογικὸς Σύλλογος.

— Ὑπὸ τῶν κκ. Νικολ. Ι. Μοσχάκη καὶ Ἰω. Ε. Ραΐση, δικηγόρων παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις μεταφράσεως τῆς ἐρμηνεύσεως τοῦ «**Περὶ πτωχέυσεως νόμου**» ἐκ τοῦ ἀρίστου νεοαἰῶνος συγγράμματος τοῦ Γάλλου συγγραφέου Lyon-Caen et Renault μετὰ πολλῶν σημειώσεων τῆς σχετικῆς ἑλληνικῆς νομολογίας καὶ διαφορῶν ὑποδείγματων. Ἡ ἐκδοσις γενήσεται κατὰ τευχῶν τὸ βλὸν ἀπαριθμηθεῖσιν ἐξ ὀκτώ τευχῶν ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων ἕκαστον, ἢ δὲ τιμῆ ἑκάστου τεύχους ὀρίσθη εἰς δραχμὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν. Τὸ Α' τεῦχος ἐκδοθήσεται ἐντὸς τοῦ μηνός.

— Ἡ Academy τοῦ Λονδίνου δημοσιεύει τὸ πρωτόκολλον τῆς ἐν Καίρῳ ἐν τῷ μουσεῖῳ Βουλᾶ ἀποκαλυφθέντων τῶν μουμιῶν δύο ἐτέρων Φαραῶν, πρὸς ταῖς προηγουμένως ἀποκαλυφθείσας Ῥαμσή τοῦ Β' ἢ Ῥεσώστριος καὶ Ῥαμσή τοῦ Γ'. Ἡ πρώτη τῶν μουμιῶν ἦν ἡ τοῦ Σοκνονοῦ Τισουᾶν, βασιλέως τῆς ΙΖ' θηβαϊκῆς δυναστείας. Ἄμα ἀψηρῆσαν τὰ πρῶτα περικαλύμματα τῆς μουμίας ταύτης, ἦτις ἦτο ρυπαρὰ καὶ βρωμερὰ, ἔβρινε λεπτότατος ὄγκος, περιετυλιγμένος δι' ὑψάσματος, ἐφαίνετο δὲ ἀδύνατον νὰ περιετλήσθη ἀνθρώπινον σῶμα ἐν τῷ μικρῷ ὄγκῳ. Ἀποσπασθέντα δὲ καὶ τοῦ ἐχεσάρκου περικαλύμματος, ἀνεκαλύφθη δεινὸν καὶ φρικαλέον τὴν ὄψιν τὸ σῶμα τοῦ πρὸ τρισχιλίων καὶ πεντακοσίων περιπὸ ἐτῶν θανόντος βασιλέως. Ὁ Φαραῶς οὗτος ἔπρεσε πιθανῶς μαχόμενος πρὸς τὰ ποιμενικὰ φύλα τῶν Ἰγκωσ, διατρεφῆ δ' ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ζωνόρτατα τὰ σημεῖα τῆς γῶνας. Μακρὰ πληγὴ διήκει ἀπὸ τοῦ κρατάρου μέτρι τῆς ὀφρύος, αἱ ὀφθαλμοὶ εἰσὶ δισεταλμένοι, δάκνει δ' ὁ νεκρὸς τὴν γλῶσσαν, ἥς τὸ ἄκρον ἐξέρχεται τοῦ στόματος. Ἐξεσπασθὲν ἐπιπέδιος τοῦ σώματος παρετηρήθησαν καὶ πολλὰ ἄλλα πληγὰ. Ἦτο γνωστὸν ὅτι ἐν τῇ κρίσει μὴ μάχη ὁ Τισουᾶν κατετρόπως τοὺς Ἰγκωσ, ἀλλὰ νῦν τὸ πρῶτον μανθάνομεν ὅτι ἀπέτισε δι' ὀδύνηρῳ θανάτῳ τὴν τελευτάτα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καὶ τούτου ἕνεκα ἐφθάρη ἐπὶ τοσοῦτον ἡ μουμία. Ἡ δευτέρα μουμία ἡ τοῦ Σέτη τοῦ Α' ἔχει χαρακτηριστὰ τοῦ προσώπου ἀπαρρῶτα κτωσ τοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ῥαμσή τοῦ Β'. Ἡ μορφή τοῦ Σέτη εἶναι εὐγενὴς καὶ ὠραία. Φαίνεται ὅτι ἀπέθανεν ὑπερβίοντος τῆς ἡλικίας, καίτοι δὲ τριάκοντα καὶ δύο αἰῶνες πα-